

то отвърлили тамъ прощението ѝ, намѣрва за добръ, споредъ пословицѣтъ, да ся моли на Бога, нежели на светцыгѣ му, отива въ Петербургъ, излѣзва прѣдъ Императора, расправя му че помилованието сполучало повече отъ наказанието и съ едиж рѣчь измолва отъ него опрощаваніе за дванадесетъ души запрѣны, между които си и ты.

— Далечъ да е отъ мене! . . . Нещъ нито да видѣ тѣзи женѣ. Азъ исказахъ самъ си себе си самоволно, като и кѣхъ да оздравѣхъ честѣтъ си. Тѣзи зидове бѣхъ твърдѣ дебелы, а вратата иматъ и прѣчки и стражъ, кой можеше да помисли че тази жена щѣше да влѣзе прѣзъ тѣзи врата?

Колонелътъ ся чудеше.

— Що ти станѣ? думаше му побутвашецъ го излека, тѣй нѣкакъ като да го завѣрие. Защо ся сѣрѣенѣ чакъ толкозь! Познавашъ ли ты господжѣ Лиевицѣ?

— Не ѣж позивамъ, отговори съ присилваніе да уталожѣ развълнуваніето си. . . Никога не съмъ ѣж виждалъ. . . Никога. . . И нито искамъ да ѣж видѣхъ. . . . Страхъ мя е отъ женѣтъ. Защото онзи който ты гледа става страхливъ, а който ты слу-